

Gergely Ágnes

EGY RÉGI VERS VISSZHANGJA

A sziget löszfalainál
ahogy az emlék és az ikra,
csomósodik köréd, király,
az, hogy rálátsz az álmaidra.

S mint elrabolt sublód felett
egykor a birsalmák nyugalma,
percekre herdált életed
lassan úgy fordul nyomtalanra.

Töltenéd mérged a bolondon?
Megcsikarnád az ismeretlent?
Elmegy a vers is, mint a hormon,

nem élted át, mi visszarettent –
s a bozóttűzből fel, tova
száll, száll az Isten madara.

Kinde Annamária

SZANDRA MAYT MEGTALÁLNI

Amint sehol a semmit
úgy megtalállak téged
A parton ülve holt
szerelmeidet nézed

Vonulnak egyre szépen
ahogy halotthoz illik
Reád egyik se nézne
és mintha ott se lennél

És mintha nem is volnál
nem élsz és nem cselekszel
Nem is látod a képet
csak gondolod ezerszer

Ott menetelnek régen
menetelnek az égen
Már hiába keresnek
nem is látszol a képen

SZANDRA HIÚZOKNAK BESZÉL

Amint fölfelé a hegyen
nem én zavartam meg a csöndet,
a fák között bálból jövet
nem vesztettem el fél cipőmet,
nem lőn környezetszennyezés
sem topánnal, sem bálzenével,
úgy most sem szólok, csak megyek.
S ahogy ott voltam köztetek
ha éppen nem is láttatok,
úgy nem kérek bocsánatot,
mert rosszak és jók voltatok,
szándékotok sohase hátra,
mert mindenikőtök saját
birodalmát vitte vásárra,
mert hiedelmét élte meg,
akit nem ölt meg hiedelme,
ha megalázta önmagát,
mert úgy kívánta fejedelme,
s mert ott vagytok még mindenütt:
sziklafalon s a föld alatt,
avagy a kocsmasztal sarkán,
Szereda s Bukarest között
az úton, Kolozsváron, tarkán,
halljátok, amint gondolom:
a hűség, amit úgy adott
az Isten, hogy otthon lehessünk,
majd elpusztít, ha nem lehet
előremennünk.
Ne siessünk.

MAJD EZT DALOLJA A HIÉNA

Hószín hiéna kacag a holdra:
Képzelt múltjait eldalolja.

Fogai közül szitok serceg,
szívárog belőle rögeszme.

Madárcsontváz árnyéka foszlik.
Vitatható lelkét megülték.

Erejét déli tél kiszívta
nem is kérdéses helyzetekben.

Vergődik hasztalan. Nem indul.
Fájdalom, meg sem érkezik már.

Senki kutyája: szél vonyít még.
Ember, állat magába fordul.

Kocziszký Éva

KÖLTÉSZET ÉS APOKALIPSZIS HAMANN MŰVEIBEN*

*„Rachel aber laß nicht vergeblich weinen!”
(Hamann)*

*„Sag, daß Jerusalem ist!”
(Celan)*

1. A természet elrendelését beteljesíteni

Hamann AESTHETICA IN NUCE-jának kulcsszava a „költészet”: „Költészet az emberiség anyanyelve...” Ezért vált a Hamann-filológiában általánosan elfogadott állásponttá, hogy a költészet a mágusnak ebben az alkotó korszakában ugyan döntő jelentőségű, később azonban egyre inkább a helyébe lép a filozófiai gondolkodás. Ha azonban meggon-

* Ezt az írást kivételesen lábjegyzetek nélkül közlöm. Elsősorban azért, mert az írás szorosan kapcsolódik nemrég megjelent Hamann-könyvemhez (J. G. HAMANN ÉS A MODERNITÁS KRITIKÁJA, Hermeneutikai Központ, 2000), és abból az olvasó tájékozódhat filológiailag. Másodsorban pedig ez az írás olyan kísérlet, mely a legszorosabban kapcsolódik egykori Hamann-kísérletemhez, s ezt a műfajjal is jelöltem.